

Heterogenis comarcals

Resulta que ara comencem a adonar-nos que les comunitats humanes necessitem elements comuns per poder-nos-hi reconèixer: és el que s'anomena "capital social". La gent, doncs, s'emmiralla en els que l'envolten i crea, a partir d'aquestes analogies, signes d'identitat. Tòpics i llocs comuns amb noms i cognoms. Tradicions i maneres de pensar arrepenjades en idees i conceptes que generen xarxes de pertinença, punts de trobada.

Durant molt de temps, l'ambient rural vallesà havia creat els seus mites a partir de persones que esdevien símbols silencis d'una època, d'una gent. Aquestes persones es deien Vinaixa a Granollers, o es deien Peret de Ca la Coixa a Lliçà d'Amunt. Herois locals que mesuraven el grau de pertinença de la gent, a cada poble, per la complicitat que generaven. D'en Vinaixa, ja se'n parla i fins i tot ha inspirat l'Enric Montsant i la seva colla, que passen amb gran èxit la seva música d'arrel popular i les seves danses amb el nom de "la Banda d'en Vinaixa".

A mi em fa peça parlar una mica d'un altre vallesà indòmit d'inicis i mitjans del segle XX: en Salvador Pujades i Botey. El Bèlic, com se'l coneixia a mig Vallès va moure's durant anys per Canovelles, Granollers, Lliçà d'Amunt i els seus voltants com a "descobridor d'aigües subterrànies amb una tècnica personal sense cap aparell". Efectivament, utilitzant el que ell anomenava, "la part elèctrica" era capaç de trobar aigua, com ho demostren els innombrables pous que va anar trobant. I ho feia senzillament amb la mà. És clar que això era, només, una sortida professional per algú que, tot i no saber de lletra, era capaç que preveure la revolució tecnològica que estava a punt d'arribar a inicis dels anys 50 dient a qui el volgués escoltar que "per dirigir, la persona; per treballar, la màquina". Però això no ho deia pas per ganduleria sinó que s'escargamellava apostant per "una mà plena de pius i tot a base de cilindres", una manera de fer entendre que en un futur proper el poder del treball entraria de ple en l'àmbit de la tecnologia. El Bèlic era un avançat i l'anomenaven així no pas per apuntar-se a la primera guerra de què tingué notí-

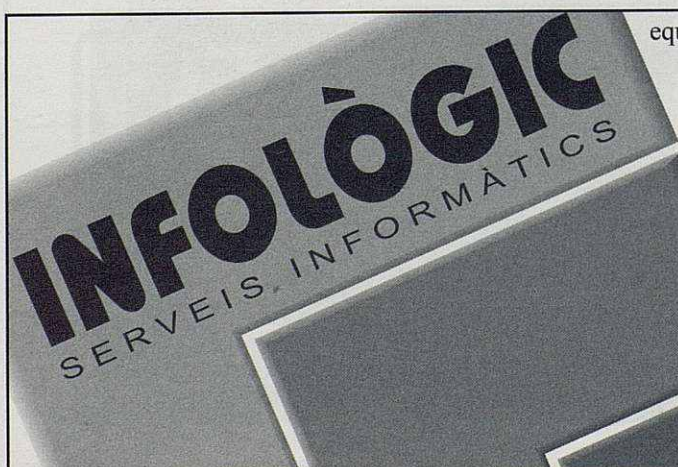
cia (com ho fan, amb vulgaritat estrident, altres personatges sense tanta visió de món però amb molt més poder) sinó per l'abraonament amb què defensava les seves idees. Era un visionari, que diríem ara. Abanderat del naturisme (abans que es creés el concepte) tenia per costum despullar-se de pell a pell i fregar-se romaní i farigola per extreure'n tot el seu poder, o bé reconèixer en les vinyes locals la terra apta per fer-se el que ara anomenaríem una "neteja regeneradora de pell". Aquesta capacitat de reconèixer els signes dels temps i aquesta manera lúcida d'aparatosos d'explicar-la li va crear, és clar, una aurèola. La gent del seu temps somreia o bé malpensava d'una persona que sortia de l'homogeneïtat de la post-guerra. El prenien per un boig quan explicava que hi havia d'haver "una sola llengua universal que ens fes a tots iguals". Displicent, encaixava les burles de tothom qui no el volia entendre i feia la seva amb l'orgull propi de la gent que hi veu més enllà.

El Bèlic va viure humilment i va compaginar aquesta feina d'anar a la recerca d'aigua amb mil ocupacions més que el van dur a freqüentar cases, hostals i tota mena d'ambients populars. Ell, però tenia com adreça, diguem que oficial, la Fonda Europa de Granollers i allà hi deuen guardar records i facècies.

En Salvador Pujades i Botey va morir-se a finals dels cinquanta tal com havia viscut. Una fosca nit la seva mà elèctrica (i inoportuna, aquell dia!) va trobar una important beta d'aigua que el va fer lliscar cap a l'autovia de l'Ametlla. Allà, un cotxe sense gaire sentit poètic, li va escapar la vida. Recordem-lo com un heterogeni que va generar en els seus coetanis un sentit clar de pertinença a un país. Un país fet de gent que, malgrat tot, se sabia reconèixer com a únic. Un país petit però, al cap i a la fi, ben viu i concret.

Per fer aquest article he confiat en la memòria, ben viva, del meu pare, a qui li dedico.

Ramon Vilageliu

equipament informàtic · comunicacions · servei tècnic · programació

c/. Corró, 129 • 08401 GRANOLLERS
 ☎ 93 846 35 35 • info@infologic.cat
 www.infologic.cat

seguretat · assessorament · portàtils · tpv's · xarxes

servidors · estacions · cad · internet